

Rolnummer 4367
Arrest nr. 184/2008 van 18 december 2008

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 2277*bis* van het Burgerlijk Wetboek, gesteld door het Hof van Cassatie.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en M. Melchior, en de rechters R. Henneuse, E. De Groot, A. Alen, J.-P. Snappe en J. Spreutels, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij arrest van 12 november 2007 in zake Jan Vinckier tegen Peter Weyts, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 3 december 2007, heeft het Hof van Cassatie de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 2277*bis* van het Burgerlijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, nu het in die zin moet worden begrepen dat de erin bedoelde verzorgingsverstrekkers de beoefenaars van de geneeskunde op menselijke wezens [omvatten], en niet de dierenartsen, zodat op de vorderingen van de beoefenaars van de geneeskunde ten aanzien van menselijke wezens met betrekking tot de door hen geleverde prestaties de tweejarige verjaringstermijn van artikel 2277*bis* van het Burgerlijk Wetboek van toepassing is, en op de vorderingen van de dierenartsen niet ? ».

De Ministerraad heeft een memorie ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 23 oktober 2008 :

- is verschenen : Mr. E. De Lange *loco* Mr. E. Jacobowitz en Mr. P. De Maeyer, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers E. De Groot en J. Spreutels verslag uitgebracht;

- is de voornoemde advocaat gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

De zaak betreft een vordering van 11 480,48 euro van Peter Weyts, dierenarts, ter betaling van uitgevoerde veterinaire diensten. Jan Vinckier voert aan dat de vordering verjaard is op grond van artikel 2277*bis*, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek.

Bij arrest van 8 juni 2006 oordeelde het Hof van Beroep te Gent dat de vordering niet was verjaard, omdat de tweejarige verjaringstermijn van artikel 2277*bis*, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek, niet van toepassing is op veterinaire diensten. Tegen dat arrest werd cassatieberoep aangetekend. Bij arrest van 12 november 2007 bevestigde het Hof van Cassatie de interpretatie van het Hof van Beroep te Gent. Vervolgens stelde het Hof van Cassatie de voormelde prejudiciële vraag.

III. *In rechte*

- A -

A.1. De Ministerraad voert aan dat het door de wetgever ingestelde onderscheid tussen de beoefenaars van de geneeskunde en de dierenartsen berust op een objectief criterium, aangezien men steeds zonder twijfel kan vaststellen tot welk van beide categorieën een rechtsonderhorige behoort.

A.2. Het door de wetgever gemaakte onderscheid zou bovendien een wettig doel nastreven, aangezien het een onevenwicht beoogt recht te zetten tussen, enerzijds, de verhouding tussen de zorgverlener in de zin van artikel 2, n), van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (hierna : de ZIV-wet) en de patiënt, en, anderzijds, de verhouding tussen de patiënt en het ziekenfonds. Terwijl in de eerste verhouding, luidens de rechtspraak van het Hof van Cassatie, in sommige gevallen een verjaringstermijn van 30 jaar gold, geldt in de tweede verhouding slechts een verjaringstermijn van 2 jaar.

De patiënt kon aldus het slachtoffer worden van een slecht werkende ziekenhuisadministratie. Artikel 64 van de wet van 6 augustus 1993 houdende sociale en diverse bepalingen voegde daarom in het Burgerlijk Wetboek de in het geding zijnde bepaling in. Die bepaling, die beide verjaringstermijnen gelijkschakelde, beoogde volgens de Ministerraad tevens de rechtszekerheid te bevorderen.

A.3. Het criterium van onderscheid brengt volgens de Ministerraad ook geen kennelijk onevenredige gevolgen teweeg, aangezien het in A.2 beschreven onevenwicht enkel diende te worden rechtgezet voor wat betreft geneeskunde op mensen, daar de ziekteverzekering alleen vorderingen betreffende geneeskundige verzorging op mensen terugbetaalt.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag betreft artikel 2277bis van het Burgerlijk Wetboek, dat bepaalt :

« De rechtsvordering van verzorgingsverstrekkers met betrekking tot de door hen geleverde geneeskundige verstrekkingen, diensten en goederen, daar inbegrepen de vordering wegens bijkomende kosten, verjaart ten overstaan van de patiënt door verloop van een termijn van 2 jaar te rekenen vanaf het einde van de maand waarin deze zijn verstrekt.

Dezelfde bepaling is van toepassing voor geneeskundige verstrekkingen, diensten, goederen en bijkomende kosten welke door de verplegings- en verzorgingsinstelling of door derden werden geleverd of gefactureerd ».

B.2. Het Hof wordt gevraagd of de in het geding zijnde bepaling bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in die zin geïnterpreteerd dat zij enkel van toepassing is op vorderingen betreffende de geneeskunde op menselijke wezens, terwijl de vorderingen van dierenartsen aan de gemeenrechtelijke verjaringstermijn zijn onderworpen.

B.3.1. De in het geding zijnde bepaling werd ingevoegd door artikel 64 van de wet van 6 augustus 1993 houdende sociale en diverse bepalingen. Die invoeging had tot doel, enerzijds, de precare situatie van de patiënt te verhelpen op het vlak van de verjaringstermijnen van rechtsvorderingen betreffende geneeskundige verzorging en, anderzijds, de rechtszekerheid te herstellen die was bedreigd door het feit dat in de diverse deelaspecten van de gezondheidszorg verschillende verjaringstermijnen golden, waarvan het toepassingsgebied door de bevoegde rechters niet eenvormig werd geïnterpreteerd (*Parl. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 1040/3, p. 3).

B.3.2. In een arrest van 21 januari 1993 (*Arr. Cass.*, 1993, I, p. 88) oordeelde het Hof van Cassatie dat het toenmalige artikel 2272, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek, dat in een verjaringstermijn van één jaar voorzag voor rechtsvorderingen van geneesheren - een termijn die was gestoeld op het vermoeden van betaling - niet van toepassing was op doktersrekeningen geïnd door ziekenhuizen, zodat voor die laatste vorderingen de gemeenrechtelijke verjaringstermijn, die toen 30 jaar bedroeg, gold.

Artikel 106 van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte geneeskundige verzorging en uitkeringen (het huidige artikel 174 van de gecoördineerde ZIV-wet van 14 juli 1994) onderwerpt de vordering van de patiënt op het ziekenfonds tot terugbetaling van geneeskundige prestaties evenwel aan een verjaringstermijn van twee jaar, te rekenen vanaf het einde van de maand waarin de verzorging werd verstrekt. Aangezien veel ziekenhuizen blijkbaar een slecht werkende administratie hadden, en zij na het verstrijken van die verjaringstermijn de facturen rechtstreeks aan de patiënt voorlegden, dreigde deze laatste het slachtoffer te worden van de nalatigheden in de ziekenhuisadministratie (*Parl. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 1040/7, pp. 5-6).

B.3.3. Om die situatie te verhelpen, schakelt de in het geding zijnde bepaling de verjaringstermijn van de vordering van « verzorgingsverstrekkers » op de patiënt gelijk met de verjaringstermijn van de vordering van de patiënt op het ziekenfonds.

Die doelstelling verklaart waarom de « verzorgingsverstrekkers » dienen te worden begrepen als de « zorgverleners » bedoeld in artikel 2, n), van de ZIV-wet, waaronder de beoefenaars van de geneeskunst bedoeld in artikel 2, l), van dezelfde wet, en bijgevolg waarom de dierenartsen daaronder niet zijn begrepen.

B.4. Uit wat voorafgaat volgt dat het verschil in behandeling redelijk is verantwoord.

B.5. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 2277*bis* van het Burgerlijk Wetboek schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, op de openbare terechtzitting van 18 december 2008.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt